

Het grote boek van Saskia & Jeroen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Saskia en Jeroen

de tweeling

Papa vertelt

Het goot van de regen. Dikke druppels plensden neer op het huisje waar Saskia en Jeroen woonden. Het stond aan de rand van het bos, vlak bij de hei. De tweeling keek naar de grijze lucht en de natte tuin. Ze wilden naar buiten, maar moesten binnenblijven. Ze hadden al getekend en gekleurd. Ze hadden in de huiskamer geknikkerd en met stoelen en kussens een hol gebouwd. Saskia en Jeroen keken elkaar aan. Ze wisten niets meer te bedenken.

Het was zaterdag en papa was thuis. Hij zat een boek te lezen. Jeroen liep naar hem toe.

‘Hé, pap!’

Zijn vader mompelde iets en las gewoon verder.

Saskia trok aan zijn mouw.

‘Pap, luister nou.’

‘Hm,’ zei papa en hij bleef lezen.

Toen riep Jeroen hard: ‘Wil je een verhaaltje vertellen?’

Met een zucht legde papa zijn boek op het tafeltje naast hem.

‘Kunnen jullie niet wat gaan tekenen?’

‘Hebben we al gedaan,’ zei Saskia. ‘We hebben alles al gespeeld en nu weten we niks meer.’

‘Hm,’ zei papa weer. Hij keek rond om te zien of hij iets voor de tweeling kon bedenken.

‘Vertel je een verhaaltje, pap?’ vroeg Saskia met haar liefste stemmetje.

Papa keek nog even naar zijn boek. Toen zei hij met een zucht: ‘Vooruit dan maar.’ Hij trok de tweeling op schoot. ‘Waarover moet ik vertellen? Over Bella en de beer? Over Ernstjan en Snabbelkje? Of over het tinnen soldaatje?’

De tweeling kon zo gauw niet kiezen. Maar Saskia bedacht iets. ‘Vertel eens over toen we klein waren, pap.’

‘Ja!’ riep Jeroen.

Papa dacht even na en begon met: ‘Toen jullie klein waren, deden jullie soms de domste dingen. Op een dag deden jullie iets heel ergs. Maar jullie waren toen ook nog heel klein.’

‘Hoe klein?’ vroeg Saskia.

‘Nog geen twee,’ zei papa. ‘Jullie konden al wel lopen, maar nog niet echt praten. Jullie brabbelden een babytaaltje. Zoiets als “kiekelo... diebe-dabba... pappaloi”. En jullie noemden elkaar Oene en Akkia.’

De tweeling lachte zich een hoedje. Daar wisten ze niets meer van.

‘En wat gebeurde er die dag?’ vroeg Saskia. Ze vond het heel leuk om een verhaal over zichzelf te horen.

‘Mama en ik zaten buiten in de tuin. Jullie waren boven in jullie kamertje. Mama zei net: “Wat zitten we lekker rustig. En wat is de tweeling lief vandaag. Je hoort ze helemaal niet.” Precies op dat moment hoorde ik wel wat. Dip, dop, dip, dap.

Het geluid kwam uit de huiskamer. Mama hoorde het ook.

Ik ging gauw kijken wat er aan de hand was.’

‘En wat was dat dip, dap?’ vroeg Saskia.

‘Het was iets heel ergs,’ zei papa. ‘Het hele plafond was drijfnat. Overal vielen grote druppels naar beneden. Dip, op de tafel. Dap, op de vloer. Ik holde naar boven om te zien waar het precies vandaan kwam.’ Hoofdschuddend keek papa de tweeling aan.

‘Ga nou verder! Wat was er dan gebeurd?’ vroeg Jeroen.

Papa zei: ‘Toen ik de trap op holde, zag ik het al. Het water liep van de gang naar de trap en stroomde langs de treden naar beneden. En eenmaal boven zag ik dat het water onder jullie kamerdeur vandaan kwam. Ik rende naar de deur om naar binnen te gaan. Maar... de deur zat op slot!’

‘Hadden wij dat gedaan?’ vroeg Jeroen.

Papa knikte. ‘Een van jullie had een stoel naar de deur geduwd. Zo konden jullie de sleutel omdraaien. En jullie hadden de stop in de wasbak gedaan en de kraan opengezet. Ik hoorde het water klateren.’

‘Wat stom, hè pap?’ vroeg Saskia.

‘Nou, zeker!’ Papa deed zijn best om niet te lachen. ‘Daar stond ik voor jullie deur! Ik bonsde erop en riep steeds dat jullie moesten opendoen. Maar dat deden jullie niet. Ik hoorde Saskia